

PHẦN VI

Có điều Khoa Trung chưa dám trở lại trung tâm cai nghiện trên Cao nguyên Đà Lạt. Ở đó anh còn bỏ lại Mẫn Khuê và đôi dĩa quỳ vàng ngút mắt. Anh không thể giải thích với Mẫn Khuê bất cứ 1 việc gì. Mẫn Khuê ơi! Nhớ em quay quắt. Anh đành làm kẻ phụ tình đối gạt xấu xa.

– Anh nói đi! Anh làm tròn vai trò người chồng chưa ?

Giọng Khải My rít lên làm Khoa Trung ngừng phút suy tư mà quay lại nhìn cô. Anh hất hàm hỏi Khải My:

– Cô đòi hỏi điều gì ?

Ngồi tựa hẳn vào vai Khoa Trung, Khải My ra chiều âu yếm, tay mân mê cổ anh, giọng ngọt hơn pha đường:

– Có gì khó đâu. Em chỉ đòi hỏi anh làm tốt bổn phận người chồng.

Khoa Trung nói mà không hay mình đã nói gì:

– Thì cô cứ làm tốt bổn phận người vợ.

Khải My cười mon trớn:

– Vậy em chiều anh hén! Em luôn đáp ứng cho anh.

Vừa nói, Khải My vừa kéo tay Khoa Trung đặt vào ngực cô. Khoa Trung rụt tay lại như chạm phải lửa.

Khải My bật cười khanh khách:

– Làm như em là lửa đốt cháy tay anh vậy ?

– Đúng, cô là lửa!

– Em chỉ là vợ anh thôi. Nếu em là lửa, em sẵn sàng cho anh chạm vào đó.

Thấy Khoa Trung ngồi nín thinh, Khải My bồi thêm với vẻ đắc ý:

– Mỗi lần em biểu diễn thời trang, nhiều cặp mắt nhìn em say đắm.

Không hiểu sao Khoa Trung thấy tõm lợm trước những lời lẽ đầy kiêu hãnh của Khải My. Cô坦然 khoe sự quyến rũ của cô với "chồng".

Đối với 1 người phụ nữa mà Khoa Trung không yêu thì anh không có cảm giác gì cả. Dù người đó có là vợ anh.

Chán chường, Khoa Trung quay mặt đi nơi khác. Anh bật hỏi với giọng chế nhạo:

– Điều đó có gì mà cô tự hào ?

Khải My nghiêng đầu 1 cách điệu dàng:

– Tự hào chứ. Có mấy ai được như em.

Khoa Trung lắc đầu không muốn nói gì thêm. Khải My cười đầy vẻ hào phóng:

– Anh may mắn được giữ trọn trái tim em đó.

Khoa Trung nhăn mặt. Anh không thích sự may mắn này:

– Nếu may mắn thì tôi nhường cho người khác đó.

Khải My ngúng nguẩy:

– Nhường cho ai ? Nói bậy không hà! Ván đã đóng thuyền rồi. Anh không biết hưởng là ngốc.

Khoa Trung thà làm thằng ngốc. Anh lừng khùng bảo:

– Điều gì không ổn thì làm lại. Ván đóng rồi vẫn phá ra được.

Tặng cho Khoa Trung 1 cái hứ dài, Khải My phàn nàn:

– Anh ham phá vỡ lắm hả ?

Giọng Khoa Trung gay gắt hơn:

– Nói thẳng ra, tôi không ham gì cả. Nhưng kéo dài những chuỗi ngày như thế này tôi thấy khó sống quá.

Khải My hất mặt hỏi:

– Ai làm gì mà anh sống không được ?

Rồi cô nói với vẻ trách móc:

– Anh rất tự do thoải mái chứ có sống theo ý ai trong nhà này đâu.

Khoa Trung kêu ca:

– Tự do thoải mái hay là trong tù ngục ?

– Chắc không ai ở tù êm ái trong giàu sang nhưng lựa như anh đâu. Chuột sa hũ nếp, còn làm bộ.

Ấm ức, Khoa Trung dần giọng:

– Tôi không là kẻ ngồi không hưởng thụ.

Trước sự tức giận của Khoa Trung, Khải My vờ xoa dịu:

– Em biết anh giỏi anh làm với tài sức của mình.

Khoa Trung xua tay:

– Thôi đủ rồi! Cô đừng nói nhiều, tôi không muốn nghe gì nữa!

Khải My cúi kính:

– Anh không nghe thì tôi không thèm nói nữa. Người gì đâu mà bảo thủ, chẳng có chút gì tiên bộ.

Nói xong, Khải My đứng phắt dậy, với lấy chiếc xắc tay lao đi ra ngoài.

Khoa Trung thở phào nhẹ nhõm. Ít ra anh không còn bị Khải My hoạch họa tra tấn nữa.

Vẫn luôn là người có trách nhiệm đối với bà Trâm Anh, Khoa Trung tiếp tục chăm sóc sức khỏe cho bà.

Và phòng bà Trâm Anh, Khoa Trung còn cào nõi nhớ Mẫn Khuê.

Mẫn Khuê luôn hiện hữu trong phòng bà Trâm Anh. Những lúc Khoa Trung khám bệnh chích thuốc cho bà, luôn có cô phụ giúp.

Giờ này Mẫn Khuê ở ngoài Đà Lạt xa xôi. Nơi trung tâm cai nghiện, em có hay biết, anh đã làm kẻ phụ tình rẽ sang lối khác.

Vắng anh, em có đến đòi dã quỳ mơ mộng. Thảm dã quỳ vàng cháy vẫn nở vẫn nở cho em. Tình yêu cháy bỏng dành cho em vẫn còn đây.

Anh phải làm sao để trở về lối xưa ?... Trở về bên em cùng với dã quỳ.

Mắt Phong Đình nhìn Khải My sáng rõ:

– Không ngờ em có chồng rồi mà cũng còn tự do thoải mái ghê!

Khải My lẳng lơ đáp trả tia nhìn nồng cháy của Phong Đình:

– Em làm chủ cuộc đời em mà.

Phong Đình hỏi với giọng giễu cợt:

– Thế ông chồng quý hóa của em đâu ?

Khải My lắc đầu:

– Nhắc tới hần làm chi em thêm tức đây này.

Vuốt ve bờ vai trần của Khải My, Phong Đình ồm ờ:

– Anh làm cho em hết tức nhé.

Là vợ của Khoa Trung nhưng với Phong Đình, Khải My mới thật sự là vợ chồng với anh ta.

Phong Đình đã khéo léo chiều chuộng Khải My. Anh luôn đáp ứng mọi nhu cầu cần thiết cho Khải My, làm cho cô luôn hưng phấn vui tươi.

Sau những giây phút thân tiên bên nhau, Phong Đình lại chế nhạo Khải My:

– Không ngờ em có chồng mà vẫn đi ngang về tắt thế này.

Nhìn Phong Đình với ánh mắt lúng liếng, Khải My lém lỉnh đáp:

– Không đi ngang về tắt sao đến với anh được.

– Thế anh ta không nghi ngờ gì em sao ?

– Em quản lý luôn anh ta, đồ mà dám nghi ngờ em.

Phong Đình nheo nheo 1 bên mắt với Khải My.

– Anh không muốn thấy anh ta lù lù xuất hiện khi chúng ta ở bên nhau.

Khải My buông giọng cứng cõi:

– Làm gì có chuyện đó! Anh biết là giờ này anh ta ở nhà, có bổn phận chăm sóc sức khỏe cho nội em.

- Rồi sau đó ?
- Hậ hạ bà đến sáng.
- Giống anh ta làm hộ lý quá!
- Ba em giao phó mà!
- Em không nghĩ là anh ta sẽ đi ngang về tắt như em sao ?
- Đố dám! Giờ giấc của anh ta do em quản lý.

Phong Đình vẫn châm chọc:

- Em tự tin quá! Coi chừng ông ăn chả bà ăn nem đấy!
- Còn lâu!
- Em ăn, cũng phải để anh ta ăn chứ.

Khải My đập tay lên vai Phong Đình:

- Anh thật là... ghét anh ghê!

Áp đôi môi lên môi Khải My, Phong Đình thì thầm:

- Í dừng! Em mà ghét thì ai đến với anh ?

Khải My nũng nịu:

- Biết điều đó.

Phong Đình vui vẻ rủ:

- Chúng ta đi vũ trường nhé!

Khải My vỗ tay reo:

- Ồ! Em đang muốn khiêu vũ đây. Nhót suốt đêm cho đã.

Ra sàn nhảy, 2 người âu yếm bên nhau tay trong tay, chân lướt đi theo những điệu nhạc quay cuồng.

Nhạc ngưng, 2 người ngừng bước nhảy ngồi vào bàn uống nước.

Phong Đình gọi rượu, Khải My cũng uống rượu cùng anh.

Thấy Khải My bung ly rượu, Phong Đình ngăn lại:

- Em đừng uống rượu nhiều.
- Không sao! Em uống cho say luôn.
- Phụ nữ say không tốt đâu.

Khải My ngang bướng:

- Có gì mà không tốt ? Em đối ẩm cùng anh, để 1 mình anh uống buồn lắm.

Ý Khải My đã quyết, Phong Đình không ngăn cản được, anh để mặc cho cô gái bướng bỉnh uống rượu.

Khải My bung ly rượu uống rất sành điệu:

- Em không nghiện đâu, anh đừng lo, em muốn cho mọi người thấy rằng người mẫu Khải My này rất chịu chơi, thứ gì cũng biết.

Giọng Phong Đình vang lên như khuyến khích:

- Hoan hô em! Muốn chơi thì chơi hết mình.

2 người cụng ly nhau và uống rất sảng khoái.

Những ly rượu ngoại đắt tiền thi nhau trôi vào cổ họng 2 người.

Húng chí, Phong Đình còn cất giọng hỏi:

- Đố em rượu ngọt hay đắng cay ?

Khải My nhura nhưa đáp trả:

- Vừa ngọt, vừa cay, vừa đắng. Rượu làm cho ta mềm môi.

Mắt Phong Đình nhìn Khải My ngầu ngầu đỏ:

- Nhưng vẫn không ngọt, không mềm bằng môi em. Hi... hi...

2 người lại giỡn hót với nhau qua những ly rượu nồng cay.

Mối quan hệ của người mẫu Khải My với nam ca sĩ Phong Đình ngày càng công khai. Khải My hiu hiu tự đắc mà không cần giấu giếm. Cô tự hào vì đã đánh bại những kẻ cuồng si hâm mộ Phong Đình.

Nhưng Phong Đình đâu phải chỉ có mình Khải My. Anh ta cũng cặp bồ lung tung với nhiều cô. Khải My chẳng biết điều đó, cô thản nhiên đi ngang về tắt với anh ta.

Khoa Trung chẳng mấy quan tâm đến lối sống của Khải My. Anh lấy công việc ở bệnh viện để làm niềm vui. Khoa Trung chỉ muốn ở luôn ở bệnh viện, nhưng rồi anh vẫn phải về nhà. Anh về nhà như 1 bốn phận.

Buổi tối, Khải My đi về, rượu ngà ngà say. Cô phóng vội về phòng, tưởng Khoa Trung có trong phòng, cô reo lên:

– Anh Khoa Trung ơi! Ông chồng của tôi đâu rồi ?

Không có Khoa Trung trong phòng. Khải My quay trở ra đứng ở cầu thang:

– Khoa Trung đâu rồi ? Anh đang chui ở xó xỉnh nào ?

Đang đẩy xe cho bà Trâm Anh, nghe giọng điệu trịch thượng, Khoa Trung bực dọc:

– Tôi đang đưa bà đi dạo. Cô nói năng gì lạ thế ?

Khải My hất mặt lên:

– Anh là đồ vô tích sự! Anh không biết việc gì khác ngoài việc đẩy xe cho bà nội sao ?

Mặt Khoa Trung nhăn nhó như ăn phải ớt cay:

– Bà bệnh thì tôi lo chăm sóc.

Khải My bắt bẻ ngay:

– Còn tôi, sao anh không lo chăm sóc ?

– Cô khỏe mạnh, tươi trẻ, xinh đẹp. cô đừng có so đo với bà.

Khải My tức tối hét lên:

– Chồng như anh đúng là "chồng đồng". Tôi không thèm nói đến nữa.

Bà Trâm Anh mệt nhọc phàn nàn:

– Thôi, đừng cãi nhau nữa. Hãy đưa tôi vào phòng đi.

Khải My nói to vọng xuống:

– Anh đưa nội về phòng, rồi lên đây tôi bảo!

Khoa Trung rít giọng:

– Cô sai khiến tôi à ?

– Anh không lên thì có chuyện với tôi đó.

Cũng không muốn cãi vã với Khải My làm gì, Khoa Trung đưa bà Trâm Anh về phòng rồi lên lầu. Anh chỉ muốn về phòng. Khải My gọi giật anh lại:

– Anh đứng lại cho tôi hỏi!

– Tôi muốn về phòng.

– Tôi không cảm anh về phòng đâu nhưng hãy trả lời tôi.

Khoa Trung hờ hững bảo:

– Cô hỏi gì ?

Khải My vênh mặt lên:

– Ngoài việc chăm sóc sức khỏe cho bà nội, anh không biết làm gì cả sao ?

Khoa Trung bực dọc:

– Tôi làm việc đúng khả năng mình.

Khải My nặng nề đánh giọng:

– Tôi không nói công việc, mà tôi nói thái độ của anh kia. Anh luôn thờ ơ lạnh nhạt với tôi. Anh có vẻ khinh thường tôi.

– Tôi không nghĩ thế.

– Hừ! Chứ anh nghĩ gì, tôi biết tỏng bụng anh đó.

Khoa Trung làm cử chỉ chấm dứt:

– Tôi không muốn đôi co với cô.

Khải My kiêu kỳ đáp lại:

– Tôi cũng vậy, nhưng anh làm cho tôi tức, tôi phải nói cho anh biết.

Khoa Trung lắc đầu:

– Tôi không muốn biết điều gì cả.

Khải My hậm hực:

– Chỉ có anh là dửng dưng với tôi thôi, trong khi có bao người ngưỡng mộ tôi. Mỗi bước tôi đi đều có "tiền hô hậu ủng".

Khoa Trung nhếch môi cười nhạt:

– Cô thích như thế thì tôi chúc mừng.

Khải My tức nghẹn vì thái độ thờ ơ và câu nói đầy vẻ giễu cợt của Khoa Trung.

– Chỉ có anh là hờ hững không xem tôi ra gì. Tôi biết trong đầu, trong tim anh đang có 1 đứa con gái khác. Con nhỏ đó đừng hòng chiếm được vị trí của tôi.

– Đủ rồi đó! Cô đừng có lái nhải nữa!

Giọng Khải My nhura nhạ:

– Anh phải trả lời cho tôi rõ! Phải khai báo... rõ nghe chưa ?

– Tôi chẳng có gì khai báo với cô!

– Anh...

– Hừ! Anh đừng hòng giấu giếm tôi. Tôi không để yên đâu.

Khoa Trung bực dọc gất lên:

– Cô không có quyền chen vào đời tư của tôi.

Khải My nhún vai:

– Tôi là vợ anh mà không có quyền à ? Tôi yêu cầu anh từ nay phải thay đổi thái độ và cách sống.

– Tôi sống thế nào mặc tôi. Tại sao phải thay đổi.

Khải My dài giọng lý giải:

– Nếu anh sống 1 mình anh thì sao cũng được. Đằng này, anh đã có vợ rồi, anh phải theo yêu cầu của tôi.

Khoa Trung lắc đầu:

– Cô đừng có vô lý như vậy!

Khoa Trung định bước đi, Khải My kéo anh lại:

– Anh là người vô tích sự, anh chẳng biết thân phận mình.

Ngửi thấy mùi rượu tỏa ra từ người Khải My, Khoa Trung cau mày:

– Cô uống rượu à ? Cô thừa biết uống rượu có hại cho sức khỏe mà.

Khải My bật cười:

– Tôi thích thì cứ uống. Anh mà cũng bày đặt quan tâm đến tôi ư ?

– Tôi chỉ cảnh báo cho cô biết là uống rượu có hại.

– Với tôi, uống rượu là niềm vui đó.

Khoa Trung khuyên nhủ:

– Cô không được lấy rượu làm niềm vui.

– Tôi đâu cần anh nhắc nhở. Tôi uống rượu, tôi đi ca hát, tôi biểu diễn thời trang, tôi khiêu vũ. Lúc nào bên tôi cũng có bạn bè, có người hâm mộ.

Khoa Trung nhăn trán:

– Cô hãy giữ gìn, sao sống phóng túng quá vậy ?

Khải My bật cười khan:

– Phóng túng ư ? Tôi còn sống hơn thế nữa kìa. Ai bảo anh ta kể chẳng ra gì ?

– Cô không được chỉ trích tôi.

Khải My vẫn lè nhè chì chiết Khoa Trung:

– Anh là kẻ sống bám mà không biết thân biết phận. Thân chùm gửi mà kiêu căng!

Khoa Trung nắm tay Khải My:

– Cô say rồi hãy vào phòng nằm nghỉ đi.

– Anh dám nói tôi say à ? Anh là đồ tồi.

Vừa nói, Khải My vừa giằng tay lại. Bất thần, cô trượt chân xuống cầu thang té nhào.

Sự việc quá nhanh, Khoa Trung hoảng hốt nhưng không làm sao chụp Khải My lại kịp.

Cú ngã xuống sàn nhà làm Khải My đau điếng. Cô nằm im giả vờ bất động. Khoa Trung lao xuống vội đỡ Khải My dậy. Anh sợ nguy hiểm cho cô, nên nhanh chóng gọi người nhà. Ông Khải Tân và chị Năm giúp việc chạy đến.

Khoa Trung báo với ông Khải Tân:

– Khải My bị té cầu thang, phải đưa đi cấp cứu ngay ba ạ.

Ông Khải Tân hồi hã:

– Để ba lấy xe.

Bà Thúy Sa chạy ra, thấy con gái oằn oại vội la lên:

– Tại sao Khải My bị té thang lầu ? Cậu xô nó phải không ?

Khoa Trung phân trần:

– Không có đâu mẹ!

Bà Thúy Sa vẫn kết tội:

– Cậu với nó xô xát gây nhau nó mới té chứ gì.

Ông Khải Tân cần năn:

– Chuyện đâu còn có đó, lo đi cấp cứu Khải My đây nè!

– Tôi đi nữa.

– Bà ở nhà. Cha con tôi đi được rồi. Khoa Trung cũng là bác sĩ mà.

Khoa Trung bồng Khải My ra xe. Ông Khải Tân cầm lái. Chiếc xe lướt đi trong đêm.

Khải My bị sẩy thai. Nằm viện mấy ngày, Khoa Trung đưa cô về nhà chăm sóc ân cần chu đáo. Anh tiêm thuốc cho cô mỗi ngày, lo cho cô chén cơm ăn, ly nước uống.

1 buổi trưa, anh bận việc ở bệnh viện về trễ, chị Năm mang cơm lên cho Khải My. Cô giận bảo:

– Chị kêu anh Khoa Trung đến đây. Nếu anh ấy không đến thì tôi không ăn cơm.

Chị Năm nhũn nhặn:

– Cậu Khoa Trung còn ở bệnh viện chưa về cô ạ.

Khải My phán lệnh:

– Chị điện bảo anh ấy về.

Chị Năm le lưỡi đi ra làm nhiệm vụ. Chị đang gọi điện thì Khoa Trung về đến.

Nghe chị Năm nói mấy điều, Khoa Trung vội phóng lên lầu vào phòng Khải My ? Cô đang nằm trên giường, chiếc quạt máy quay đều. Quần áo chần gối vút bừa bãi. Mâm cơm còn nguyên trên bàn.

Khoa Trung hát hàm hỏi:

– Cô sao vậy ?

Khải My quay ra:

– Tôi hỏi anh đó chứ ?

– Tôi sao ?

– Cái gì ở bệnh viện thu hút anh mà hết giờ làm việc anh vẫn không về.

Khoa Trung cúi kính:

– Về để phục vụ cô hả ?

– Đó là bổn phận của anh.

Khoa Trung tức khí tuôn 1 hơi:

– Tôi còn bận việc ở bệnh viện, cô không biết sao ? Cô bị nạn, tôi đã tận tình chăm sóc cô. Giờ cô đã bình phục rồi, hãy cố gắng chứ. Tại sao chị Năm đem cơm cho cô, cô không chịu ăn ?

Khải My ngồi bật dậy:

– Tôi cần gặp anh.

– Cô cứ ăn rồi gặp tôi.

– Tôi thấy gặp anh sao khó quá.

– Tôi còn lo cho bà nữa. Bà đang đau nặng, cô có biết không ? Sao cô cứ nghĩ đến bản thân mình không vậy ?

Khải My bữu môi:

– Bà bệnh già quanh năm suốt tháng rồi.

Khoa Trung thông báo:

– Lần này bà bệnh nặng. Bà buồn bã vì nghe tin cô bị sẩy thai.

Khải My bật hỏi:

– Nội tôi buồn hả, còn anh thế nào ? Sao chẳng thấy anh có phản ứng gì cả ?

Khoa Trung chán nản không biết diễn tả tâm trạng anh thế nào trước sự việc đã rồi này.

Bất chợt, Khải My nhìn xoáy vào mặt Khoa Trung, giọng thẳng thừng:

– Tôi bị sẩy thai, anh cũng nên mừng đi. Thật ra, cái thai đó là con của ca sĩ Phong Đình chứ không phải của anh đâu.

– Cô nói cái gì ?

Khoa Trung bật dậy như chiếc lò xo bị nén bung lên. Lúc thì Khải My nói cái thai của Khoa Trung do anh say xỉn vào phòng cô, bây giờ nói thẳng là của ca sĩ Phong Đình, anh không biết thế nào mà tin nữa. Nhưng dù sao điều này lại khiến anh nhẹ nhõm hơn vì thấy mình không có tội gì cả.

1 lần nữa, Khải My thẳng thắn trả lời anh:

– Cái thai là của Phong Đình chứ không phải của anh. Anh chỉ là anh chồng hờ, sống bám vào tài sản của cha con tôi.

Khoa Trung tức giận càn hông. Anh muốn tát cho Khải My 1 cái nảy lửa, nhưng cố nén. Chẳng ích gì khi đánh cô. Anh chỉ giải thích:

– Tôi đem sức lực ra làm việc chứ không sống bám vào tài sản nhà cô đâu. Còn việc cô quan hệ với ai cũng chẳng liên quan đến tôi.

Môi Khải My nở nụ cười đắc ý:

– Không liên quan. Không liên quan nhưng tôi buộc anh phải cưới tôi đây.

– Tại sao cô không buộc gã ca sĩ Phong Đình cưới cô ?

– Anh ta không có thực tài bằng anh. Nhưng rất cuộc, anh cũng không làm gì hay hơn.

– Cô im đi!

– Anh tưởng anh ngon lắm. Không có cha con tôi, anh không có nhà mà ở đâu.

Khoa Trung tức giận bỏ ra khỏi phòng của Khải My. Bị tổn thương trầm trọng, anh không muốn lại căn biệt thự này 1 ngày nào nữa.

Không qua nỗi căn bệnh, bà Trâm Anh đã qua đời. Sau đám tang bà, Khoa Trung âm thầm rời khỏi nhà ông Khải Tân.

Khoa Trung bỏ ra đi, ông Khải Tân chới với vì Khoa Trung là người hái ra tiền cho ông. Khi ông mở bệnh viện tư, ông đã trao cho Khoa Trung làm giám đốc bệnh viện để Khoa Trung phấn khởi. Thật ra, mọi việc điều hành là do ông.

Ông Khải Tân cất công đi tìm Khoa Trung nhiều nơi, cả lên Đà Lạt cũng không gặp. Ông trở về bực dọc, trách cứ Khải My:

– Con gây gỗ cãi vã với Khoa Trung như thế nào nên nó mới bỏ đi, chứ nó sống có tình nghĩa lắm mà.

Khải My chối đây đây:

– Con có nói gì đâu ?

– Không nói gì mà nó bỏ đi, vô cớ vậy à ? Con cũng quá lắm đó Khải My.

Khải My ảm ức:

– Ai bảo anh ta không đoái hoài đến con ?

Ông Khải Tân hầm hầm tra vấn con gái:

– Còn con, đi giao du với hết đũa này đến đũa nọ, tốt lắm hả ? Có chồng rồi sao không lo sống mẫu mực ?

Bà Thúy Sa chen vào bệnh vực con gái:

– Ông đừng có la Khải My mà, nó mới bình phục.

Ngừng 1 chút bà giải thích thêm:

– Công việc của Khải My là giao du rộng rãi. Nó có sai trái gì đâu.

Ông Khải Tân bực dọc:

– 2 đứa gây sự như thế nào nó mới té cầu thang.

Mặt bà Thúy Sa đầy nộ khí:

– Ông nhắc đến việc đó, tôi càng thêm tức. Khoa Trung xô xát thế nào Khải My mới té chứ. Làm đàn ông như nó chẳng đáng mặt chút nào, không bảo vệ được vợ.

Ông Khải Tân nhăn mặt:

– Bà nói quá đáng. Khải My té thang lâu, làm sao nó đỡ cho kịp.

Giọng bà Thúy Sa nặng nề:

– Ông còn bênh vực cho nó nữa à ? Nó bỏ đi cho ông 1 vố. Phải tìm người thay nó đi!

– Tôi đang đi tìm nó mà bà.

– Chắc nó không trở lại đâu.

– Sao bà nói thế ?

Bà Thúy Sa lý sự:

– Nó đã bỏ đi rồi thì không muốn trở lại đâu.

Như chợt nhớ ra bà Thúy Sa cao giọng nói với chồng:

– Ông lại đi có mất mát tiền bạc gì không ? Coi chừng nó vợ sạch của rồi cao chạy xa bay đó.

Ông Khải Tân lắc đầu:

– Tiền bạc tôi quản lý, 1 đồng nó cũng chẳng vợ được.

Bà Thúy Sa quay qua Khải My:

– Còn con, xem lại đi tiền bạc nữ trang có còn đủ không ?

Khải My mỉm cười:

– Cửa cái của con... con giữ kỹ mẹ ạ. Anh ta có biết đâu mà rớ.

– Là mẹ nhắc chừng 2 cha con vậy thôi. Nó không dám lấy là tốt.

Ông Khải Tân lẩm bẩm:

– Nó không thèm lấy gì đâu. Cái thằng... chức giám đốc nó cũng không màng nữa là. Tôi phải đi tìm nó mới được.

Khải My chen vô:

– Ba giao chức giám đốc cho anh ta có ngày sạt nghiệp.

Ông Khải Tân ngó con gái, thắc mắc:

– Tại sao ?

– Anh ta lo làm công tác từ thiện lo chữa bệnh miễn phí. Tiền vốn ba đầu tư cho bệnh viện tiêu luôn.

– Nó mà dám à ?

– Con đã cảnh báo anh ta mấy lần rồi đó.

– Thôi, chuyện đó cũng chưa có gì nguy nan! Bây giờ phải làm sao kiếm được Khoa Trung về.

Bà Thúy Sa vẫn giữ ý kiến:

– Tìm làm gì, trong khi nó đã không muốn ở đây nữa ? Làm việc cũng không, làm chồng Khải My cũng không.

Ông Khải Tân cương quyết:

– Bằng bất cứ giá nào tôi cũng tìm Khoa Trung về. Nếu nó không đồng ý thì phải bồi thường cho tôi.

Bà Thúy Sa cũng bực dọc theo chồng:

– Khô ghê! Đang làm việc lại bỏ đi, trong khi công việc khám chữa bệnh ở bệnh viện chỉ có 1 mình nó.

Khải My lên tiếng:

– Ở bệnh viện cũng có các bác sĩ khác chứ mẹ.

Ông Khải Tân giải thích:

– Phần việc của ai nấy lo. Ba chỉ cần có Khoa Trung ở bệnh viện là mọi việc suôn sẻ tốt đẹp.

Bà Thúy Sa vội bảo:

– Thì ông cứ đi tìm nó đi, mẹ con tôi không cần!

– Chắc là phải đăng báo nhắc nó về thôi.

Khải My trẻ môi:

– Ba làm như anh ta là con nít đi lạc vậy. Nhắc về! Không muốn về đi thì đi luôn đi, con chẳng cần.

Ông Khải Tân nhăn trán:

– Con không cần nhưng ba cần. Con có biết ba đã đầu tư bệnh viện này biết bao tiền của không ?

Khải My trấn an cha:

– Ba yên tâm đi. Bình phục rồi, thứ hai này con sẽ đi làm.

– Thì ba muốn con lo bên viện thẩm mỹ, Khoa Trung lo bên phòng khám chữa bệnh. Thế mà nó làm lỡ dở công việc của ba.

Bà Thúy Sa xía vò:

– Ông khéo tính lắm mà sao để lỡ dở ?

– Tại nó chứ bộ tại tôi sao bà!

– Tôi nói rồi, ông mời 1 bác sĩ khác còn tốt thôi.

Ông Khải Tân lắc đầu:

– Thôi, việc của tôi để tôi tính!

Sau đó, ông Khải Tân tiếp tục đi tìm Khoa Trung.

Khải My trở lại viện thẩm mỹ, nhưng không trực tiếp làm công việc mà giao việc cho nhân viên, còn cô đi du hí với Phong Đình ở Vũng Tàu.

Bệnh viện Hồng Ân không có giám đốc, tay phó giám đốc và dàn kế toán thủ quỹ bắt đầu cấu kết nhau làm ăn.

Bọn họ đã lén bán 1 vài thiết bị loại tốt của bệnh viện và thay vào những thiết bị dỏm mà chẳng ai hay biết. Đến khi phẫu thuật cho bệnh nhân có người tử vong, ông Khải Tân bị thừa kiện, bệnh viện gần như bị mất khách không ai dám tới điều trị bệnh.

Bệnh viện thẩm mỹ cũng không hơn gì. Khải My đi chơi bỏ mặc cho nhân viên còn yếu tay nghề làm. Nhiều người xăm môi, xăm lông mày, cắt mắt bị biến chứng, khách ế dần.

Cha con ông Khải Tân gần như bị phá sản.

Khải My không màng tới chuyện đó. Cô đang lao đao vì ca sĩ Phong Đình tỏ ra hồ hững với cô.

Đi Vũng Tàu về thì Phong Đình mất hút, tìm hoài cũng không gặp. Tự ái trời dậy, Khải My không đi tìm nữa. Những tưởng Phong Đình sẽ đi tìm cô, nhưng rồi hẳn vẫn biệt tăm.

Nóng mũi, Khải My lại lao đến nhà Phong Đình. Khải My choáng váng khi thấy anh đang âu yếm 1 cô gái lạ.

Thấy Khải My, Phong Đình chẳng chút ngượng ngùng, còn vội trách:

– Em vào sao không gõ cửa ? Phải lịch sự 1 chút chứ!

Đỏ bừng mặt Khải My chống chế:

– Em với anh thân thiết, có bao giờ gõ cửa đâu.

Phong Đình thản nhiên:

– Lúc trước khác, bây giờ khác.

Khải My đồng dục:

– Chẳng khác gì cả!

Phong Đình nạt ngang:

– Em không thấy anh đang có khách sao ?

Rồi anh ta làm ra vẻ thân thiện:

– Lại đây anh giới thiệu, 2 người làm quen nhau.

Chỉ vào cô gái mặt đầy phấn son tay đang mân mê chiếc cổ áo hở rộng, Phong Đình hớn hờ bảo:

– Đây là diễn viên điện ảnh Đan Huệ từ Hàn Quốc mới về. Còn đây là Khải My - người mẫu thời trang.

2 cô gái gờm gờm chào nhau.

Khải My hậm hực khi biết cô có đối thủ.

Nhìn Phong Đình cô vội trách:

– Mấy hôm nay anh đi đâu mà em tìm hoài không gặp ?

Giọng Phong Đình thật tráo trở:

– Anh ra sân bay đón Đan Huệ rồi đưa cô ấy đi chơi.

Rồi hẳn làm ra vẻ khuyên nhủ Khải My:

– Còn em, đừng đi long nhong mãi nữa. Hãy ở nhà lo điều động viện thẩm mỹ, đừng để mấy cô nhân viên làm ầu, báo chí đăng tùm lum.

Tức khí, Khải My danh giọng:

– Đó là chuyện của tôi, anh khỏi nhắc!

Phong Đình lại dặn:

– Cô đến đây bảo ông chồng em đưa đi. Anh muốn 2 cặp của chúng ta gặp gỡ thân thiện rồi cùng nhau đi chơi.

Mắt Phong Đình âu yếm nhìn Đan Huệ:

– Phải vậy không em ? Anh nghĩ cần cho mọi người biết mối quan hệ của chúng ta.

Đan Huệ bẽn lẽn gật đầu:

– Em chỉ sợ giới báo chí đăng tin.

– Đăng tin càng tốt chứ sao em. Chúng ta công khai chứ đâu có giấu giếm ai đâu.

Như ngồi trên đống lửa, Khải My nhăn mặt hỏi thẳng:

– Anh Phong Đình! Còn chúng ta ?

Phong Đình nhếch môi cười điệu nghệ:

– Chúng ta mãi mãi là 1 tình bạn đẹp. Em có chồng rồi, Khoa Trung là người tốt đó.

Đan Huệ lên tiếng hỏi:

– Thế anh Khoa Trung làm bên ngành gì hả chị ?

Phong Đình đáp thay:

– Là bác sĩ đó em. Chúng ta có sổ mũi nhức đầu đến bệnh viện Hồng Ân, anh ấy khám cho.

Đan Huệ vui vẻ reo:

– Làm bác sĩ ? Thích quá nhỉ. Anh chị có con chưa ?

Phong Đình nháy mắt với Khải My:

– Ráng kiếm đứa con cho Khoa Trung nhé. Anh với Đan Huệ còn lo làm ăn chưa vội. Nhưng cũng phải có con thôi để nó nối nghiệp cha mẹ.

Thật là tàn nhẫn! Khải My nghiến răng nghiền rửa Phong Đình. Nụ cười trên môi hằn thật đều. Hắn công khai nói thẳng về mối quan hệ với Đan Huệ, còn Khải My chẳng là cái thá gì cả.

Giọng Phong Đình vang lên như thách thức Khải My:

– Cuộc vui nào cũng chóng qua. Cái gì đã kết thúc thì đừng nuôi tiếc nữa!

Khải My kiêu hãnh đáp:

– Đúng! Kẻ chẳng ra gì, tôi cũng không thèm tiếc nuôi. Hừ!

Phong Đình còn buông câu phủ phàng:

– Anh với Đan Huệ đi khiêu vũ đây. Em có đi không ?

Mặt Khải My lạnh băng như pho tượng:

– Tôi không cản trở 2 người đâu.

Nói xong, Khải My lao ra về về như bắt cần nhưng trong lòng tan nát rã rời. Thế là chấm dứt 1 cuộc tình tươi đẹp sau bao ngày tháng chìm ngập trong men vui. Khải My đã đem đến cho Phong Đình sự hưng phấn, chính anh cũng tạo niềm vui hạnh phúc cho cô. Những cuộc vui ngỡ kéo dài không dứt, nào ngờ đã kết thúc. Không! Khải My không cam tâm. Cô phải giành lại Phong Đình.

Sự xuất hiện của Đan Huệ là sự mát mát của Khải My. Cô ta dám ngang nhiên cướp Phong Đình của Khải My. Còn Phong Đình dám công khai với cô ta trước mặt Khải My.

Anh ta có lợi thế, dọa đem chuyện Khoa Trung ra nói để Khải My không thể ghen hờn được với Đan Huệ.

Khải My không chịu thua đâu. Phong Đình hất Khải My ra khỏi cuộc đời anh thì anh không được yên đâu. Đừng hòng! 2 người sẽ không được nhỡ nhơ hạnh phúc đâu.

Biết chắc Phong Đình còn ngủ chưa thức dậy, Khải My xông đến nhà anh. Khi chị giúp việc mở cổng cho Khải My vào nhà, cô nhoèn miệng cười đầy thân thiện:

– Chị cứ để tôi ngồi chờ anh ấy.

Chờ 1 lúc, khắp người Khải My như lửa đốt. Không thể nào chịu đựng được, Khải My tưởng chừng như Đan Huệ đang ngủ trong phòng Phong Đình. Quá quen thuộc với căn phòng của anh, cô rón rén bước vào.

Khải My thở phào nhẹ nhõm khi thấy chỉ có mình anh. Thân thể cường tráng của Phong Đình có sức quyến rũ mãnh liệt, Khải My sà xuống nằm cạnh anh ta.

Phong Đình choàng tay ôm cứng Khải My, vừa ngủ vừa nói mơ:

– Đan Huệ! Anh yêu em! Em đến với anh đó à ?

Vòng tay Phong Đình siết chặt, Khải My tức tối vùng vẫy:

– Tôi đây, không phải à Đan Huệ đâu!

Rồi cô ngồi bật dậy lay mạnh vai Phong Đình:

– Anh mở mắt ra, tỉnh dậy đi! Đã 10 giờ trưa rồi còn mê ngủ ư ?

Phong Đình mở mắt ra:

– Đêm qua anh thức khuya.

Khải My tra gạn:

– Thức khuya đi chơi với à Đan Huệ phải không ?

Phong Đình gật gù không phản đối:

– Em biết rồi đó. Anh yêu Đan Huệ. Chúng ta hãy chấm dứt.

Khải My đành giọng:

– Không dễ gì chấm dứt đâu.

Giọng Phong Đình vang lên đắc thảng:

– Em là gái đã có chồng, anh dính vào là vi phạm luật pháp. Anh không muốn tương lai sự nghiệp của anh bị chôn vùi.

Bằng giọng thân nhiên, Khải My quả quyết:

– Khoa Trung không dám làm gì anh đâu.

Phong Đình cười nhạt:

– Anh đề phòng vẫn hơn, chuyện đời mà.

Khải My hậm hực bảo:

– Em không muốn anh cặp bồ với Đan Huệ.

– Anh có quyền tự do của anh, em đừng can thiệp.

– Em không đồng ý.

– Chúng ta đã chấm dứt rồi. Tại em không chọn anh, nên anh phải chọn người khác.

Khải My cố giữ giọng nài nỉ:

– Thì em đã chọn anh.

Phong Đình nhếch môi cười chế giễu:

– Chẳng lẽ anh lén lút quan hệ bất chính với em mãi ? Anh phải có hướng đi của anh chứ.

Khải My tức tối nhìn Phong Đình, chất vấn:

– Đan Huệ đâu có hơn gì em ?

Phong Đình buông câu thách thừng:

– Cô ta hơn em là còn độc thân.

Khải My gào lên:

– Hừ! Đồ lừa dối!

– Anh đâu lừa dối, chúng ta sòng phẳng mà.

Thật sự, Phong Đình đã chán ngấy Khải My rồi. Cô là kẻ đã có chồng, anh quan hệ với cô là bất chính. Khải My chẳng đem lợi lộc gì cho anh. Lúc này công việc của cô có vấn đề. Vướng vào cô có mà mang họa. Anh phải sớm chấm dứt mối quan hệ lằng nhằng này.

Đan Huệ là diễn viên nổi tiếng, là cô gái trinh nguyên. Đan Huệ như trái đào mon mơn thơm ngon hấp dẫn, Phong Đình không thể bỏ qua. Quan hệ với Đan Huệ, anh còn có cơ hội nhảy sang lãnh vực điện ảnh nữa. Phong Đình sẽ cùng

Đan Huệ đóng phim ca nhạc. Rồi Đan Huệ sẽ giới thiệu Phong Đình với đạo diễn để anh đóng phim tình cảm. Đến với Đan Huệ, tương lai rục rĩ, đại gì Phong Đình không nhào vô.

Nghiêm mặt, giọng Phong Đình vang lên khô khốc:

– Chúng ta hãy chấm dứt, kéo dài chẳng có ích lợi gì đâu. Em hãy trở về với chồng em đi!

Khải My cau mày:

– Anh có biết là anh ta bỏ đi rồi không ?

Phong Đình nhếch môi cười chế giễu:

– Đó là chuyện của em!

– Tại anh tất cả.

– Đừng đổ thừa nhé! Hãy lôi anh ta về làm chồng!

Nói xong, Phong Đình đứng dậy thẳng thừng:

– Em hãy về đi! Anh chuẩn bị đi đóng phim ca nhạc.

Khải My nài nỉ:

– Cho em đi với!

Giọng Phong Đình gay gắt:

– Em nên biết điều 1 chút, đừng để anh nói nhiều. Hãy về đi!

Mắt Khải My long lên:

– Anh xua đuổi tôi đấy à ?

Phong Đình xuống giọng:

– Anh năn nỉ em đấy. Chúng ta đừng ai nấy đi, chẳng nên vương bận làm gì.

Nói xong, Phong Đình bước ra khỏi phòng, Khải My cũng đành bước ra mà lòng thâm rủa Phong Đình không ngớt.

Khải My lang thang ngoài đường với tâm trạng bất ổn. Cô thoáng thấy bóng dáng Đan Huệ. Vậy là cô ta đến nhà Phong Đình.

Tưởng tượng Đan Huệ cùng Phong Đình trên chiếc giường của anh, Khải My giận căm gan. Cô muốn đập phá cào cấu, nghiền nát 2 người cho hả dạ.

Nào phải chỉ ở nhà Phong Đình thôi, anh ta còn đưa Đan Huệ đi chơi, đi ăn đi nhảy nhót. Anh đi với Đan Huệ và bỏ mặc cô trong nỗi tuyệt vọng chán chường. Khải My muốn nổi loạn.

Chợt nhớ đến rượu, chất cay nồng ngọt dịu mà cô đã từng uống với Phong Đình, Khải My vào nhà hàng gọi rượu ngoại uống tỉnh bơ.

Khải My muốn uống thật nhiều để quên tất cả. Nỗi buồn gặm nhấm tâm tư. Ra khỏi nhà hàng, Khải My nghiêng ngả bước đi. Ai rủ rê đi đâu làm gì, Khải My cũng nghe theo.

Khải My vào sòng bạc tập tành tiêm thích ma túy với mấy con nghiện.

Về nhà, sau vài lần vật vã, Khải My phải đi tìm thuốc.

1 lần đang tiêm chích với bọn con nghiện, Khải My đã bị lực lượng công an bắt trọn ổ.